

Ik vertel studenten regelmatig over een schathemelrijke Maharadja die leerde schaken van een reiziger. De Maharadja wilde de reiziger daarvoor belonen. De reiziger vroeg om één rijstkorrel op het eerste vakje van het schaakbord. Twee korrels op het tweede vakje. Vier op het derde. Acht op het vierde. En zo verder.

Hoe bescheiden, dacht de Maharadja nog. Maar al snel was er geen rijst meer in het koninkrijk en nog steeds heeft de mensheid niet genoeg rijst geproduceerd om het hele schaakbord te vullen. Dát, beste studenten, zeg ik dan, is de kracht van exponentiële groei.

Vervolgens vertel ik over de Wet van Moore, die min of meer stelt dat computerkracht elke twee jaar verdubbelt. Dus, babbel ik door, als je dacht dat de wereld snel verandert, dan heb je nog niets gezien. Dan doe ik een paar voorspellingen. Iedereen verontrust en ik tevreden over mezelf, terwijl ik er natuurlijk eigenlijk niets mee te maken heb. Ik vertel het slechts.

Als een matige coverartiest.

Tot vandaag. Vandaag las ik namelijk dat kalkoenen sinds 1929 verdubbeld zijn in grootte. Als dit zich doorzet, zijn ze over 150 jaar net zo groot als mensen en over 6000 jaar groter dan onze planeet. Turkzilla! Paniek!

Onzin, zegt u? Inderdaad, maar wel onzin die al dat gepraat van al die mensen over exponentiële groei van computerkracht in perspectief plaatst. Immers, groei uit het verleden, zegt weinig over de toekomst. Groei verdwijnt, vlakt af, verandert.

En, met het oog op die kolossale kalkoenen, gelukkig maar.